

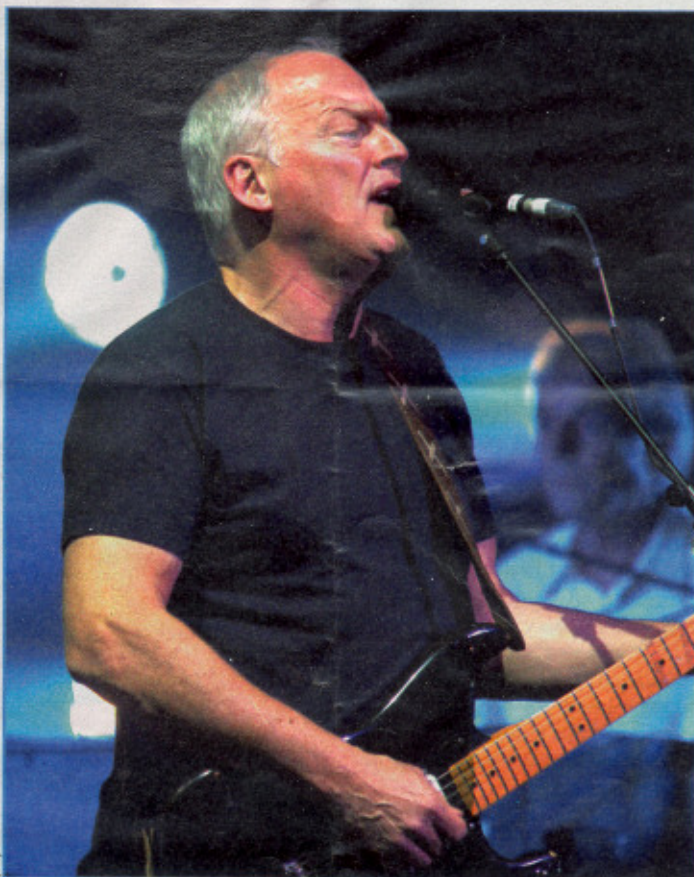
Bert van het Concert

Het is het lot van alle artiesten met een lange carrière dat ze nu eens worden gezien als pioniers en dan weer als *hasbeens*, afhankelijk van de grillen van het publiek en de mediahype van het moment. Ook in de popmuziek is perceptie zonet alles, dan toch (te) veel: één week langer meedraaien kan het verschil maken tussen legende en 'Pink who?!' Pink Floyd - want over die halve generatie heb ik het - werden in de jaren negentig verguisd, terwijl halve talenten als The Orb, die grote sier maakten met gezet dat we beleefdheidshalve *Floyd lite* zullen noemen, werden ingehaald als grote vernieuwers. *Where are they now?*

Straks is Pink Floyd geschiedenis: ouwe hippies hebben niet langer *time on their side*, en ze zijn behalve moe en verzadigd ook rijk genoeg om nooit meer te moeten toeren. De drie concerten die David Gilmour vorige week in Londen gaf waren dus niet alleen historisch, maar vooral een geval van *it's now or never*, ook al omdat meneer op z'n korte Europese tournee ons land heeft overgeslagen.

De Royal Albert Hall is een uit rood fluweel en bladgoud opgetrokken baarmoeder, en dus het perfecte decor voor de *bigger than life*-sound van Gilmour, die om Roger Waters een hak te zetten geafficheerd werd als *'the voice and guitar of Pink Floyd'*. Stipt om halfacht weerklonk een hartslag die de zeventig (!) miljoen kopers van *'The Dark Side of the Moon'* herkend zouden hebben als de intro van *'Breathe'*. Dat sublieme nummer werd aan *'Time'* gebreid, en nadien zei Gilmour droog: 'Dat waren twee songs van Pink Floyd, om op te warmen.' Een legendarisch repertoire gebruiken als soundcheck en aperitief, faut le faire. Maar natuurlijk is deze tournee ook een subtiele manier om het Floyd-laken naar zich toe te trekken, weg van Waters (*'Pink Floyd, c'est moi'*), zoals ook Paul McCartney sinds de dood van John Lennon subtiel de geschiedenis van The Beatles herschrijft.

Gilmour kondigde aan dat hij z'n nieuwe cd *'On an Island'* volledig zou spelen, en daar zat ik eerlijk gezegd niet op te wachten. Maar de titeltrack (over

David Gilmour, Royal Albert Hall, Londen, 30 en 31 mei, 1 juni

hoe dode vrienden verder leven in je herinnering) bleek wonderlijk, ook al dankzij de medewerking van ouwe hippies David Crosby en Graham Nash, wier fabelachtige harmonieën deze toch al goeie song deden vliegen. Er waren nog meer onaangekondigde *special guests*: de kluisenaar Robert Wyatt zong en blies een paar keer mee, en van Roxy Music was de briljante Phil Manzanera (*'El Magnifico'*, zei Gilmour) geleend. Floyds vaste, machtige saxofonist Dick Parry was er ook bij. En op *'Arnold Layne'* zong ene David Bowie mee. Het was z'n eerste publieke verschijning sinds z'n hartaanval twee jaar geleden, en een lachnische, breed grijnzende Bowie zong de psychedelische hit van de prille Floyd met, eh, *attaque*.

Na de pauze (waarin alle ouwe hippies braaf naar buiten gingen om in Hyde Park een jointje te roken: moderne tijden!) weerklonk die andere fenomenale intro: *'Shine on You Crazy Diamond'*, waarvan Gilmour, Crosby en Nash een deel a capella zongen.

Deliefde voor muziek (copyright RvhG) die Crosby & Nash uitstraalden was overigens ontroerend: zelfs ik voelde de frase 'Lang leve ouwe hippies' een paar keer in mij opwellen.

De verrukkelijke Micha Paris nam het glorieuze *'The Great Gig in the Sky'* voor haar rekening, en die melancholische sirenenzang is nog steeds de meest soulvolle *wail* uit de geschiedenis van de witte popmuziek. Popmuziek in 3D en technicolor: de Albert Hall werd even het mekka van een sekte die écht Het Licht had gezien.

Het was een perfecte avond: perfecte klank, perfect melodieuze solo's van Gilmour (Meneer Geen Noot Te Veel), en een sublieme lightshow waarmee men de Grand Canyon had kunnen verlichten - tijdens de twintig minuten psychedelica van het integraal gespeelde *'Echoes'* leek het alsof er aliens landden: een lsd-trip zonder lsd. En ik had alleen al duizend pond betaald om David Crosby na afloop de onsterfelijke hippiewoorden *'That was a trip, man! Far out!'* te horen uitspre-

ken. *'Thank you, Syd!'*, riep een oververhitte fan zonder aanwijsbare reden. De schizofrene kluisenaar Syd Barrett, die Pink Floyd mee heeft opgericht, woont op een paar kilometer afstand van de Albert Hall. Hoe vreemd moet het zijn om al die jaren thuis te zitten terwijl je maats van weleer de wereld veroveren?

'A Saucerful of Secrets' hebben we hier ook al gespeeld in 1968; herinnerde Gilmour zich. Toen speelde Rick op het gigantische orgel hier, en lieten we twee kanonnen afgaan die nog hadden gediend bij de slag van Waterloo, met een hoop schade en geluids-overlast tot gevolg. De directie weerde ons voor het leven, maar hier zijn we: blijkbaar weten ze veertig jaar later niet meer hoe we eruitzien. Die 'we' was overigens, op Waters na, de volledige Pink Floyd, want toetsenist Rick Wright speelde de drie concerten mee, en drummer Nick Mason kwam de derde avond even helpen bij *'Wish You Were Here'* en *'Comfortably Numb'*.

Nog meer hoogtepunten? Een prachtig *'The Division Bell'*, een mooi *'High Hopes'* en *'Coming Back to Life'*, dat Gilmour solo speelde - een heel arrangement herleiden tot een miniconcerto voor zes snaren en

vingers was *unstated* klasse. Alles wat Gilmour doet. Bowie leek geen probleem te hebben met z'n rol als *sideman*, en zong

tijdens de bissen ook *'Comfortably Numb'* mee.

Begin juli verschijnt de dubbele dvd *'Pulse'*, de registratie van de laatste officiële tournee van Pink Floyd in 1994. Gilmour speelt nog een handvol concerten in Italië, en dan is het op. Een Floyd-tournee komt er 'gegarandeerd nooit meer', ondanks een bod van tweehonderd miljoen dollar. Naar eigen zeggen gaf Gilmour deze korte concertreeks trouwens alleen 'om aan mijn acht kinderen te laten zien wat papa vroeger deed'. Niet niks, dat staat vast. Floyd-fans raad ik aan de schaarse resterende kaarten in het buitenland te boeken, want dit komt nooit meer terug. Kom later niet klagen: 'Was ik maar vroeger geboren.'

Gilmour & co. speelden drie maal drie uur; het leken vijf minuten. Ik schaam me niet voor mijn vochtige ogen en de krop in mijn keel. En ik hoop dat, als ik in 2039 als seniele opa naar de oude Thom Yorke ga kijken, hij half zo goed zal klinken als David Gilmour nu.

Serge Simonart